

Copy to be sent to
Kramer v. Kramer
return to me

ח"י מרחשון תשמ"ח

ב"ה

לכבוד הרב יהושע טובי קרייזר י"ו,
לפנק יעל

את מכתבך קראתי וחזרתי וקראתי, והנני כותב אליך מדינתי בירושלים
ציה"ק ואקוה לפגוש את מכתבי זה אליך בשו"ב לפני יורק אי"ה.

לא אכחיד מנך שפירות הצונג האסטטי מקריאת סגנון העברי הטוב
והעסיס, הצטרתי מחויה לא נציחה זו.

ראשית, גרמתי לך צצר -- כדבריק, הרגשת "צצוצ" ו"כאב בלתי נסבל"
וכדומה, ואין זה מדרכי לגרום נזק נפשי לשום בן אדם, ובפרט לרב
חשוב הצונג צל משמרתו באמונה זה כמה וכמה שנים. אמנם יש מצנה
בפי, כי בתק לבי ובנקיון כפי צשיתי זאת. אי, השאלה כפי שהוצגה
אלי לא הצטמצמה לבית האבות שהנך משמש בו כרב, אלא לכל בתי האבות
בעיר, ולפיכך רצה מר ריינגולד לפרסם את התשובה במ"צ המקצועי
המקצועי שפסק. כפי שאני יודע, אין סמכות רבנית רשמית לארגון הזה
ולכן הרשיתי לצצמי לדון בעצירה, ואל כן אין במצבי פסע נגד "מדת
היושר וההגיונות בחברה נאורה" וכו' וכו'. וב', חששתי שאל איתי צל
אתך והדבר צל צל צל צל צל. הוא מילתא דעבידא לאגלויי, זה יכול
לצצר סמכותך ומצבך בחוסר, וזה רציתי למנוע בכל מאור. אק כל
זה, כנראה פגמתי בכבודך -- ואתך הסליחה. טוב שתדע שפלי השערתי
תשובתי לא נחשבה כבת בצוצ צל מר ריינגולד, כי הוא ציפה להיתר
כללי ותשובתי לא השביע את רצונו כי היתה סוגה בתנאים שוראי לא
מצאו חן בעיניו. כששאלתי ממנו מה הוא מתכוון לעשות מעתה, למס
והתחמק. דומני שלא יפרסם את מכתבי (כחובן) שצב התשובה בהלכה לא
שפחתי אליו) ושר השכחה וההתעלמות ישלש צליו. בכל זאת, הנני
מוכן לכתוב אליו בקצרה לבקש ממנו שלא לפרסמו ושסיבות מסוימות
הנני מספק את ידי מכל הצנין. כשנתראה אי"ה תוכל להודיע לי אק כק
זה הוא רצונך.

שנית, לצצב הצנין אני מוכרח להגיד לך שאני מתחמק צל דעתך, עתה
מביע בתקיפות ובהתמרמרות, שחוטב להתצצ מכל שיקול הלכתי מוטעים
חוסדיים, דהיינו שיתכן שההשלכות בעתירי יביאו נזק לשמירת המצות
בחוסר כגון חילוף שבת וכדומה. ידיר, זו היא פוליטיקה -- אמנם
פוליטיקה צדינה, כשרה, דיפלומטית, ואף קדושה, ואין אני מחישים
בהצורך החיוני להתחשב ביסודות פוליטיים בנידוף ציניי הדת בחוסר
שכנה -- אבל מצופ לא שמצתי שרב בישראל ירשה לחישובים כאלה
לחסוס את הדרך בפני פקוח נפש! ואף אק אתה כופר בכל הטיעונים
שאמנם כרוכה בעצירה שהצל לפני אפשרות של פקו"נ, הלא רדין הוא
שפילס ספק פקו"נ דומה כל המצות חוץ מן השלש שהן ביהרל ואל
יצבר. זוהי מדת יושר והגיונות ואחריות כלפי הלקנים והלקנות
שנמצאים תחת פקוח מנהלי החוסר, כולל הרב? האק זהו תפקידנו
כרבנים -- להפקיר חיי היחיד פן תבוא תקלה בעתירי לצבור שתכביר
צליו את מיתתנו? אתמהל

ופסוק, נתאכזבתי בגישתך לתשובתי. מילא, אק יש לך בקורת על דברי
 ההלכה שכתבתי, הרשות בידך לברר ואפילו לברר קשות ובריתחא
 דאורייתא ולבטל ראיותי ולשלול מסקנתי. אבל אתה לא עשית כן. לא
 התיחסת אפילו לדבר אחד, לראיה אחת, למקור אחד מכל המקורות מש"ס
 ופוסקים ראשונים ואחרונים שהבאתי, כדרך ת"ח מאז ומעולם. אינני
 קובל עליך שלא עשית כן. הריני מהפך בזכותו שכל אחד ואחד והריני
 דן אותך לכלל זכות. יש לך צום גדול במשרכתך, אתה טרוד באשתך
 החולה הרתוקה למטה (ומי כחוני מכיר את הצנין מקרוב) הלאי
 שתתפא במהרה, אוי הכעס מעביר את האדם על דעתו, וכו'. אבל
 להתעלם מתוכן תשובתי מכל וכל, ולכתוב אלי דברים קשים בגידין --
 "דחיקה יתירה בקופא דמחטא להכשיר את הלא ניתן להכשר כל שהוא",
 "להדחק בחריצי ההלכה", "מחקר רב הדחוקים" ... דומני שקודם שאדם
 מרשה לעצמו להשתמש בחוננים בוטים וחריפים כאלה עליו להתייחס
 לתוכן הדברים ולא לבטלם כלאחר-יד בחי' באפס הרגל איש. לא זו
 הדרך לת"ח ובפרט לא לאנשים שקשרו ביניהם קשרי ידידות. וחבלי.

אני חוזר על התנצלותי, ואני מוכן לכתוב לריינגולד כנ"ל (אבל את
 התשובה אני צומד לפרסם במ"צ תורני) אק רצונך בכך.

בברכה,

נחום לאק